

TÖRPE ÉS ÓRIÁS!

Pecznyík Pál

Mint kis törpe jártam árván,
sokáig a földi pályán,
sokszor fület-tépő zajban,
segítség! Kiáltott ajkam.
Ám köröttem az emberek
maguk előtt törve teret,
földi cél után loholtak,
s útjukból mind félretoltak.
De mióta mellém lépett,
Alkotója Földnek, Égnek,
azóta nem vagyok árva.
Kéz a kézben Vele járva,
ketten megyünk a menny felé,
Atyánk dicső színe elé!
Láthatón egy kis törpe társ,
s láthatatlan Ő, az Óriás!
Bár én néha megállanék,
csábít virág, a tó, a rét,
nem engedi, hogy megálljak,
visszanézzek, vissza vágyak.
Mert múlandó, mit lát szemem,
enyészet ül itt mindenben.
Bár nem látom áldott kezét,
érzem éltető melegét,
amint őriz, véd és vezet,
s nem ereszti el kezemet.
Lépteimhez szabja léptét,
másként nyomába sem érnék.
De így együtt menetelünk,
míg menny honába érkezünk!
S mint előttünk olyan sokan,
megállunk majd a kapuban,
melynél szebbet még nem láttam,
s csak állok a fénysugárban.
S ott a mennyben, ó mily csodás,
látható lesz az Óriás!
Jézust színről – színre látom,
s én, a törpe, Őt imádom!

Pecznyík Pál
Celldömölk
1985.